

מ"ת 31041/10/23 - מדינת ישראל נגד אורן נאוגאוקר, ליאור אוסקר (עציר)

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 31041-10-23 מדינת ישראל נ' נאוגאוקר(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 425297/2023

לפני **כבוד השופט אבי וסטרמן**
מדינת ישראל
מבקשת
נגד
משיבים
1. אורן נאוגאוקר
2. ליאור אוסקר (עציר)

החלטה - ראיות לכאורה

כתב האישום

1. נגד המשיבים הוגש כתב אישום האוחז שלושה אישומים.

במסגרת האישום הראשון, מיוחסות למשיבים עבירות של התפרצות למגורים כדי לבצע עבירה, וגניבה בצוותא. לפי עובדות כתב האישום, ביום 3.10.23 הסיע אחר את המשיב 1 לבית בעיר יהוד; המשיב יצא מן הרכב, נכנס לבית ובהמשך יצא ממנו. זמן קצר אחר כך הגיעו למקום ברכב משיב 2 יחד עם אחר. השניים יצאו מן הרכב ופגשו במשיב 1 בכניסה לבית. השלושה (המשיבים והאחר) התפרצו לבית, פתחו ארונות ומגירות ונטלו מהמקום מדליה כסופה וציור.

במסגרת האישומים השני והשלישי, מיוחסות למשיב 1 בלבד עבירות של ניסיון התפרצות. מדובר בשני אירועים מימים 26.9.23 ו-9.8.23. באירוע נשוא האישום השני נטען כי המשיב 1 הגיע לבית בחולון כשהוא מחזיק בידו חפץ הנחזה להיות כלי פריצה, דפק מספר פעמים על הדלת, והכניס את החפץ למנעול הדלת. משפתחה בעלת הבית את הדלת ושאלה אותו למעשיו, נמלט מהמקום. באירוע נשוא האישום השלישי נטען כי המשיב 1 הגיע לבית בראשון לציון יחד עם אחר, דפקו מספר פעמים על דלת הבית ונגעו במנעול הדלת; משהבחינה בהם בעלת הבית דרך עינית הדלת ושאלה למעשיהם, נמלטו השניים מן המקום.

טענות הצדדים

2. ב"כ המשיבים התמקד בטיעונו הנוגע לאישום הראשון, באבחנה שערכה המבקשת בין המשיבים לבין חשודים

אחרים בפרשה, נגדם לא הוגש כתב אישום. לפי הטענה, הצביע חומר הראיות גם על מעורבותם של החשודים הנוספים, אולם המבקשת בחרה להאשים רק את המשיבים, ובכך נקטה אפליה פסולה. בהתייחס ל**אישום השלישי** נטען לחולשה ראייתית במה שנוגע לזיהויו של המשיב 1 כמי שביצע לכאורה את העבירה.

3. המבקשת טוענת כי יש לדחות את הטענה בדבר אכיפה בררנית ב**אישום הראשון**, אשר המקום לדון בה הוא ההליך העיקרי. לטענת המבקשת, יש לדחות את הטענה גם לגופה. במה שנוגע לזיהויו של המשיב 1 ב**אישום השלישי**, נטען כי הונחה תשתית ראייתית לכאורית כנדרש.

דין והכרעה

האישום הראשון

4. בטיעונו העיקרי, הנוגע לאישום הראשון, לא חולק ב"כ המשיבים על קיומן של ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות להם; טיעונו מתמקד באבחנה - הפסולה לטעמו - שערכה המבקשת בין המשיבים לבין שלושת החשודים האחרים שהיו עצורים אף הם בפרשה זו, אולם בשלב זה לא הוגש נגדם כתב אישום.

5. נקודת המוצא לדיון זה היא כי דרך המלך להעלאת טענה של אכיפה בררנית היא במסגרת ההליך העיקרי, הגם שאין לשלול לחלוטין את האפשרות להעלותה במסגרת הליך המעצר (בש"פ 7148/12 **כנאנה נ' מדינת ישראל**, פסקה 26 (14.10.12) (להלן - עניין **כנאנה**); בש"פ 4068/15 **מלכה נ' מדינת ישראל**, פסקה 25 (22.6.2015)).

6. בהחלטתה בעניין **כנאנה**, עמדה כב' השופטת ברק-ארז על שלושה סוגים של טענות הפלייה אשר עשויות לעלות במסגרת הליך של מעצר עד תום ההליכים. הטענה שמועלית על ידי המשיבים שבפני, נכללת בקטגוריה השנייה שצויינה בהחלטה האמורה - נסיבות בהן ההשוואה הנטענת היא למעורבים לכאורה באותה פרשה, כאשר הטענה אינה מתייחסת רק לעניין המעצר אלא נסבה, קודם כל, על ההחלטה הבסיסית בנושא הגשת כתב האישום:

"זוהי למעשה טענה של הפליה באכיפה פלילית, תת-קטגוריה של אכיפה בררנית. עם זאת, היא מורכבת פחות מטענה רגילה של אכיפה בררנית, משום שגבולותיה מתוחמים לגדריה של פרשה נתונה. טענת הפליה מסוג זה מעוררת קושי גדול יותר בהשוואה לסוג הראשון של טענות הפליה [המתייחס לנאשמים שונים באותה פרשה, אשר רק חלקם נעצרים עד תום ההליכים - א.ו.], משום שבירורה מחייב התייחסות, ולו לכאורית, לצדקת ההחלטה שלא להגיש כתבי אישום" (פסקה 23 להחלטה).

7. ב"כ המשיבים הפנה לעניין זה לדו"ח עיקוב ודו"ח סיכום פעילות, שניהם מיום 3.10.23.

מדו"ח סיכום הפעילות (שעות 13:18 ו- 13:31) עולה כי למקום ההתפרצות הגיעו חמישה גברים, בשני רכבים שונים: המשיב 1 ואדם בשם רונן מנשרוב (להלן: **רונן**) ברכב מסוג *מזדה*; ומשיב 2, גבר נוסף לובש חולצה אפורה ומכנס כהה, ואדם בשם אוראל נאוגאוקר (להלן: **אוראל**), ברכב מסוג *יונדאי*.

תחילה יצא המשיב 1 מרכב המזדה, ובהמשך פגש במשיב 2 ובגבר שלבש חולצה אפורה שיצאו מרכב היונדאי. רונן ואוראל נותרו ברכבים. המשיב 1, המשיב 2 והגבר לובש החולצה האפורה תצפתו על הבית, ובהמשך נכנסו לבניין.

8. טוען ב"כ המשיבים לאבחנה פסולה בין המשיבים לבין שלושת האחרים שנעצרו בפרשה אולם לא הואשמו: ראשית, אבחנה שנעשתה בין המשיבים לבין רונן ואוראל, אשר אין חולק על כך כי נהגו בשני הרכבים שהגיעו למקום ההתפרצות, ונותרו בהם בזמן ביצוע העבירות; שנית, הפליה בין המשיבים לבין הגבר לובש החולצה האפורה אשר נכנס עמם לבניין, שהינו - לפי טענת ב"כ המשיבים - אודיאל נאוגאוקר (להלן: **אודיאל**).

9. המבקשת טוענת - מעבר לעמדה העקרונית לפיה אין לדון בטענה מסוג זה במסגרת הליך המעצר - כי יש לדחותה גם לגופה, על שני חלקיה.

לגבי הטענה הראשונה, הנוגעת לאבחנה בין המשיבים לבין רונן ואוראל, עומדת המבקשת על העובדה כי מדובר במי שישבו בשני כלי הרכב, ולא נכנסו לבניין; זאת, להבדיל מן המשיבים שנכנסו לבניין, וחלקם במעשה הוא עיקרי. עוד ציינה כי לא הוחלט לסגור את התיק בעניינם של האחרים, ועניינם ייבחן.

בהתייחס לטענה השנייה, מציינת המבקשת כי העוקבים לא זיהו בשמו את הגבר שלבש חולצה אפורה, להבדיל מארבעת האחרים אותם זיהו בשמותיהם; אכן, אודיאל נתפס בהמשך ברכב היונדאי כשהוא לובש חולצה אפורה, אולם אין די ראיות לכך כי אותו אדם לובש חולצה אפורה שזוהה על ידי העוקבים, הוא זה שחזר לרכב ונתפס בהמשך, ולא מדובר באדם אחר שלבש אף הוא חולצה אפורה.

10. אקדים ואומר שלא מצאתי כי עלה בידו של ב"כ המשיבים לבסס - לצורך ההליך שפני - טענת אפליה בין המשיבים לבין שלושת האחרים.

11. בהתייחס להבחנה בין המשיבים לבין **רונן ואוראל**, הרי שאין חולק על כך כי השניים האחרונים שהו בסמוך למקום ההתפרצות, אולם לא נכנסו לבית שנפרץ אלא נותרו בכלי הרכב. זאת, להבדיל מן המשיבים אשר נכנסו לבניין. לכן, לצורך הליך זה, ניתן לקבל את ההבחנה שביצעה המבקשת בין שני הזוגות של החשודים השונים, על רקע חלקם הלכאורי וקרבתם למעגל הפנימי של מעשה העבירה; זאת, בפרט משנמסר כי התיק בעניינם של רונן ואוראל לא נגנז, ועדיין נבחנת האפשרות להגיש נגדם כתב אישום בהליך רגיל, שלא ילווה בבקשת מעצר.

12. בעוד ההבחנה האמורה מצויה במישור המשפטי, הרי שהטענה הנוספת, הנוגעת לעניינו של **אודיאל** וההבחנה

בינו לבין המשיבים, מצויה במישור הראייתי. לטענת ב"כ המשיבים, אודיאל הוא מי שנצפה לבוש בחולצה האפורה ונכנס לבית יחד עם המשיבים; על כן, העובדה כי לא הואשם עמם - מהווה הפליה פסולה. טענה זו נסמכת על העובדה כי ברכב היונדאי נתפסו לאחר ההתפרצות ארבעה: המשיבים, אוראל ואודיאל; ברכב נתפסה גם המדליה שנגנבה מהבית (ר' למשל דו"ח פעולה שרשם דניאל אלמון ביום 3.10.23). כמו כן, מבין החמישה שנעצרו בפרשה, אודיאל הוא היחיד שלבש חולצה אפורה, כפי שעולה מן התמונות הצבעוניות שבתיק. ב"כ המשיבים הפנה גם להודעת המשיב 1 מיום 19.10.23, במסגרתה אישר משיב 1 כי גם אודיאל היה ברכב במקום יחד עם משיב 2 ואוראל.

13. המבקשת עמדה על העובדה כי בשונה מארבעת האחרים (שני המשיבים, רונן ואוראל), הרי שאותו גבר לבוש חולצה אפורה לא זוהה בשמו על ידי העוקבים; לשיטתה, עצם העובדה כי אודיאל, אשר נתפס בהמשך ברכב היונדאי, הוא היחיד מבין החמישה שלבש חולצה אפורה, אין בה די, בהיעדר ראיות לכך שאותו אדם שנצפה על ידי העוקבים הוא זה שחזר בהמשך לרכב היונדאי.

14. אם פירטתי מעבר לנדרש לגבי המחלוקת בין הצדדים, הדבר לא נעשה על מנת להכריע בשאלת עוצמת הראיות נגד אודיאל - הכרעה אשר אינה נדרשת לצורך הליך זה - אלא לשם הצגת הבסיס אותו הניחה המבקשת להבחנה שערכה בין המעורבים השונים. שוכנעתי כי המבקשת ביססה לכאורה את ההבחנה הקיימת לשיטתה בין המשיבים לבין אודיאל, מבחינת עוצמת הראיות. די בקביעה זו לצורך ההליך שבפני. העובדה כי ב"כ המשיבים מעריך את עוצמת הראיות בעניינו של אודיאל בצורה שונה מהאופן בו מעריכה אותה המבקשת - וזאת בהינתן העובדה כי לא נטען לשיקולים זרים או מניע פסול אחר חלילה - רחוקה מלהקים טענה של אכיפה בררנית אשר עשויה להתקבל במסגרת הליך מעצר.

15. ברקע הדברים גם שיקולי מדיניות, עליהם עמד בית המשפט העליון בעניין **כנאנה**, ואשר רלוונטיים לשני סוגי הטענות שהועלו על ידי ב"כ המשיבים:

"ישנן מגבלות פרוצדוראליות נוספות של הליך המעצר עד תום ההליכים מהיבטה של טענת האכיפה הבררנית, ואלו נוגעות להשלכה האפשרית של הדיון בטענה זו בשלב כה מוקדם על צדדים שלישיים, שאינם מיוצגים בהליך. קיים חשש שביורר הטענה בשלב כה מוקדם עלול לתמרץ את התביעה להגיש כתב אישום נגדם מטעמים "טקטיים" בלבד. נדמיין לדוגמה מצב שבו הוגש כתב אישום נגד הנאשם העיקרי בפרשה, אולם נגד שני חשודים מעורבים אחרים - שוליים יותר לכתב האישום - הוחלט שאין די ראיות נגדם לשם הגשת כתב אישום. בירור טענת אכיפה בררנית בשלב כה מוקדם של ההליך עלול להשפיע על מערך השיקולים של התביעה ולתמרץ אותה למהר ולהגיש כתבי אישום נגד המעורבים השוליים, בניגוד לעמדה ה"מקצועית הנקייה", ולו כדי שלא "להפסיד" את התיק נגד הנאשם המרכזי" (פסקה 23 להחלטה).

16. סיכומו של דבר לגבי האישום הראשון - ההבחנה בין המשיבים לבין החשודים האחרים מבוססת לכאורה, בוודאי

במידה המצדיקה שלא לקבל את טענת האפליה במסגרת הליך המעצר.

האישום השלישי (משיב 1 בלבד)

17. במה שנוגע לאישום זה, טוען ב"כ המשיבים כי אין די בזיהויו של המשיב 1 על ידי איש משטרה כמי שתועד בסרטוני מצלמות האבטחה - זיהוי שהינו הראיה היחידה הקושרת את המשיב לאישום זה. זאת, בהינתן העובדה כי החשוד שתועד חבש מסיכת קורונה ומשקפי שמש, ולא ניתן לזהותו. ב"כ המבקשת טוענת כי ניתן להסתמך על הזיהוי, וטענות ב"כ המשיבים בעניין זה מקומה להתברר בהליך העיקרי.

18. התשתית הראייתית באישום זה מתבססת על זיהויו של המשיב בסרטוני מצלמות האבטחה בבניין המגורים בראשון לציון שבו נעשה ניסיון ההתפרצות לדירה; במסגרת מזכר שרשם השוטר שמעון מלול, צוין כי זיהה את אחד מהמתועדים בסרטונים כמשיב 1; החוקר ציין כי "היכרותי איתו היא מעצם ביצוע תפקידי כבלש וחוקר בתחנת ראשון לציון לאורך השנים הן במפגשים עם החשוד בתחנה והן בפעילות וחקירות, זיהיתי את החשוד ע"פ פניו פרצופו ומבנה גופו".

19. כפי נקבע בבש"פ 4253/13 סוסן נ' **מדינת ישראל** (27.6.13), המסגרת המרכזית לבחינת שאלות בדבר טיב הזיהוי היא ההליך הפלילי עצמו, בו יחקרו השוטרים על הזיהוי ואופן ביצועו. בשלב המעצר, נבחנת שאלת קיומן של ראיות לכאורה.

20. אכן, החשוד אותו זיהה החוקר כמשיב 1 חובש מסכת קורונה ומשקפיים, אשר מקשים על זיהויו. עם זאת, מקובלת עלי טענת המבקשת לפיה הניחה תשתית ראייתית לכאורית, אשר יש בה פוטנציאל להוכחת ראיית הזיהוי בהליך העיקרי.

ראשית, צפיתי בסרטוני מצלמות האבטחה, המתעדים את שני החשודים משלוש נקודות שונות. מדובר בצילום באיכות טובה מאד, בחלק מן מקרים מתועדים החשודים מנקודות קרובות מאד למצלמה. שנית, במסגרת המזכר המשטרתי, פירט החוקר כאמור על פי אילו מאפיינים ביצע את הזיהוי, ועמד על פרטי ההיכרות המוקדמת - על רקע עבודתו - בינו לבין המשיב 1. שלישית, כפי שצינה ב"כ המבקשת, מסר החוקר כי זיהה רק אחד מבין שני החשודים, דבר אשר עשוי ללמד על זהירות שנקט בפעולת הזיהוי.

21. בהינתן כל אלה, אני קובע כי המבקשת עמדה בדרישת קיומן של ראיות לכאורה למיוחס באישום זה, וטענות ב"כ המשיבים בקשר לראיית הזיהוי, מקומן להתברר בהליך העיקרי.

סיכום

22. המבקשת הניחה תשתית ראייתית לכאורית כנדרש, המלמדת על סיכוי סביר להרשעת המשיבים במיחוס להם בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשפ"ד, 30 אוקטובר 2023, במעמד הצדדים.